Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία . .	Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος. . .	» 14,—	Ἑξάμηνος	» 14,—
Τρίμηνος . . .	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | Ἐν Ἀθήναις, 12 Νοεμβρίου 1922 | Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 50

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ αὐτοκράτωρ ἔκαμ' ἕνα βῆμα πρὸς τὴν πόρτα.

Ἡ καλοσύνη, μὲ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ αὐτοκράτωρ, ἔδωσε θάρρος στὸ Φρέδο· συλλογίστηκε ξαφνικὰ τὴν κασσετίνα καὶ τόλμησε νὰ παρακαλέσῃ:

—Μεγαλειότατε, ἀφοῦ ἀναγνωρίζετε ὅτι χτὲς ἔκαμα μιὰ καλὴ πράξῃ, θάχετε τὴν καλοσύνη νὰ μὲ συγχωρήσετε...

Ὁ Ναπολέων Γ' χαμογέλασε ἀγαθώτατα.

—Σοῦ συγχωρῶ τὸ ὅτι ἤσουν μέλος τῆς Μαύρης Μάσκας, εἶπε. Καὶ βέβαια, σὲ συγχωρῶ... Εὐλογῶ μάλιστα τὴ σύμπτωση, ποὺ σ' ἔφερε στὴν ἀστυνομία μαζὶ μὲ τὴν ἀξιότιμη αὐτὴ συμμορία.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ Φρέδος μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ξέρετε πὼς δὲν εἶμαι κλέφτης... Δὲν ἔφταιγα ἐγώ, σᾶς τ' ὁρκίζομαι... Μὲ παρέσυραν!

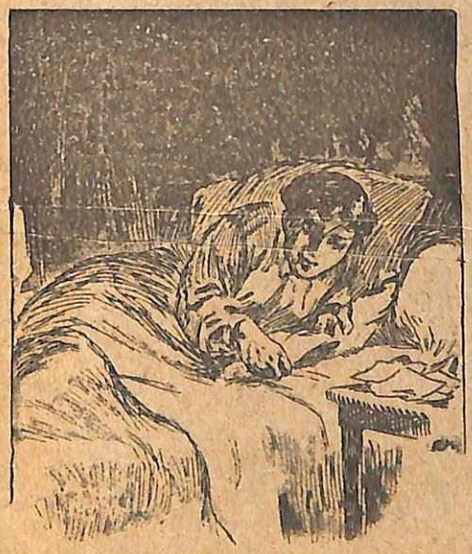

«Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουν ἐμένα...(Σελ. 386, στ. α'.

Ὁ αὐτοκράτωρ χτύπησε φιλικὰ τὰ μάγουλα τοῦ παιδιοῦ.

—Ὄχι, δὲν εἶσαι κλέφτης... μὰ λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃς.

Ὕστερα, ἀφοῦ σκέφθηκε μιὰ στιγμή, ρώτησε:

—Τώρα τί θὰ κάμεις;

—Δὲν ξέρω τίποτα, ἀπάντησε ὁ Φρέδος... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι ὅτι θέλω νὰ μείνω τίμιος ἄνθρωπος, καθὼς τὸ θέλει κι' ἡ καϊμένη ἡ μητέρα μου.

—Πολὺ καλὰ σκέφθηκες, φίλε μου, καὶ θὰ σὲ βοηθήσω... Θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης;

—Ναί! ναί! ἔκαμε ὁ Φρέδος πηδῶντας ἀπ' τὴ χαρά του καὶ λησμονῶντας μπρὸς σὲ ποιὸν βρισκόταν... Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ γίνω στρατιώτης!

—Πολὺ καλά, ἀλλὰ εἶσαι μικρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ γίνῃς στρατιώτης. Θὰ διατάξω νὰ σὲ γράψουν στὸ σῶμα τῶν Παιδιῶν τοῦ στρατοῦ. Θὰ μπῇς ἀπὸ αὔριο, γιατὶ δὲν πρέπει νὰ μείνῃς στὴν ἐπίδραση τῶν παλιῶν σου συντρόφων.

Ὁ κ. Κλὼντ μπῆκε στὴ μέση.

—Μεγαλειότατε, γιὰ τὴν ὥρα εἶν' ὅλοι φυλακισμένοι καὶ δὲ θὰ βγοῦνε γρήγορα.

—Οὔτε ὁ Φιδές; ρώτησε ὁ Φρέδος. Κι' ὅμως αὐτὸς μὲ βοήθησε ν' ἀνακαλύψω τὴ συνομωσία τῶν καρμπονάρων.

Ὁ Ναπολέων Γ' χαμογέλασε καὶ πάλι. Πῆγε βγῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο, εἶπε στὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας:

—Κύριε Κλώντ, φροντίστε γι' αὐτὸ τὸ παιδί... Σᾶς ἀναθέτω νὰ τὸ ἀνταμείψετε ὅπως τοῦ ἀξίζει. Στεῖλτε τὸ σπρὶ στὸ Σαίντ Ἀρνὼ γιὰ νὰ τὸ γράψουν στὰ Παιδιὰ τοῦ στρατοῦ.

Ὕστερα, γυρίζοντας πάλι στὸ Φρέδο, ὁ αὐτοκράτωρ εἶπε:

—Θὰ ξαναϊδωθοῦμε, μικρέ. Ἐργάζου, γίνου καλὸς στρατιώτης κι' ἔχε πεποίθηση πὼς δὲ θὰ ξεχάσω τὸ παιδί, ποὺ ἔσωσε τὴ ζωὴ δύο αὐτοκρατόρων.

Καὶ βγῆκε.

***

Τὸ παιδὶ ἦταν τόσο σαστισμένο ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὥστε δὲν κατάλαβε ἀμέσως πὼς ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε βγῆ.

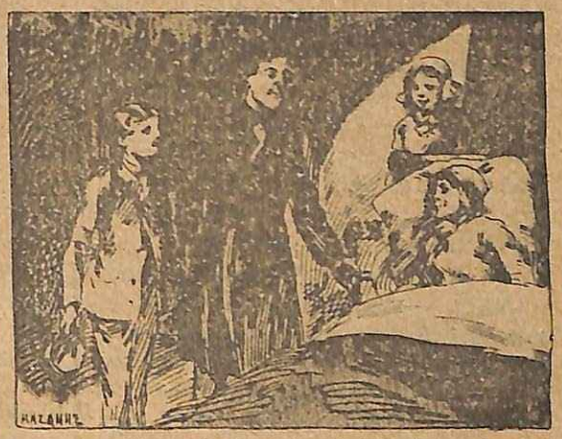

«—Κυρία, θέλησα νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ παιδί σας...» (Σελ. 394, στ. 6'.)

Ὅταν σήκωσε τὰ μάτια κι' εἶδε πὼς ἦταν μόνος μὲ τὸν κ. Κλώντ, ποὺ τὸν κοιτοῦσε χαμογελῶντας, φώναξε μ' ἀπελπισία:

—Κι' ἡ κασσετίνα;.. Δὲν τοῦ εἶπα γιὰ τὴν κασσετίνα!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι.

—Εὐτυχῶς! τοῦ εἶπε.

Κι' ἐπειδὴ ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν τὸν κοίταζε χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί ἤθελε νὰ πῇ, τοῦ ἐξηγήθηκε.

—Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ξέρει, τοῦ εἶπε ὁ κ. Κλώντ, πὼς τοῦ ἔκλεψες τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸ γραφεῖο του... Ἔκρινα περιττὸ νὰ τοῦ πῶ αὐτὴ τὴν πράξῃ σου, ποὺ ἴσως θάλλαζε ὅλες τὶς καλές του διαθέσεις γιὰ σένα.

—Ὥστε λοιπόν, φώναξε ἀπελπισμένο τὸ παιδί, ὁ Λουκιανὸς Μεσονύχτης δὲ θὰ πάρει τὴν περιουσία του καὶ τ' ὄνομά του;

Ὁ κ. Κλώντ σηκώθηκε, πῆγε κι' ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου καὶ ἔβγαλε τὴν κασσετίνα.

—Νά τη! τοῦ εἶπε.

Καθὼς εἶδε αὐτὸ τὸ κουτί, ποὺ τόσο καιρὸ τὸ ζητοῦσε καὶ τὸ κυνηγοῦσε, ὁ Φρέδος κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρά του.

Ἄπλωνε κιόλα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν

πάρη, ὅταν ὁ κ. Κλὼντ τὸν σταμάτησε καὶ τὸν ρώτησε:

—Κι' ἂν στὴ δώσω, τί θὰ τὴν κάμεις;

—Θὰ τὴν πάω στὸ φίλο μου τὸν Ἰουλιανό, ἀπάντησε τὸ παιδί.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ὄχι! εἶπε... μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲ θὰ κάμεις τίποτε... Ἔχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα;

—Βεβαίοτατα, κύριε Κλώντ!

—Ἔ, λοιπὸν ἄφησε ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση... Θὰ δώσω στὸν αὐτοκράτορα τὴ διαθήκη τῆς Σάντα-Λεόνα καὶ θὰ τοῦ πῶ πὼς ἦταν μαζὶ μὲ τὰ χαρτιὰ ποὺ βρέθηκαν στὸ σπίτι τοῦ καρμπονάρου Δισδερῆ... Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν θὰ μάθει τὴν κλοπὴ τῆς κασσετίνας, μὰ θὰ διαβάσει τὴν διαθήκη. Δὲν ἔχω ἀμφιβολία, πὼς μόλις τὴ διαβάσῃ, θὰ μοῦ ἀναθέσει νὰ βρῶ τὸν Ἰουλιανὸ καὶ νὰ τοῦ δώσω τὴν κληρονομία του καὶ τ' ὄνομά του.

Ἡ πρόταση αὐτὴ ἦταν πολὺ εὐνοϊκὴ κι' ὁ Φρέδος τὴ δέχτηκε ἀμέσως.

Χάρη στὴ βοήθεια τοῦ καλοῦ ἀστυνόμου, ὅλα θὰ ἐταχτοποιοῦντο θαυμάσια κι' ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν θὰ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή του, χωρὶς νὰ κοκκινίζῃ γιὰ τὴν κλοπή, ποὺ εἶχε κάμει.

Εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν ἀστυνομικό, μ' αὐτὸς τὸν ἔκοψε ἀπότομα.

—Περιττὸ νὰ μ' εὐχαριστῆς, μικρέ, τοῦ εἶπε. Χωρὶς ἐσένα, χωρὶς τὴν εὐλογημένη κασσετίνα σου, θὰ ἔχανα τὴν ὑπόθεση τῶν καρμπονάρων, ὁ Βερεζόφσκη ἴσως θὰ εἶχε πιτύχει τὸ σκοπό του κι' ὡρισμένως τότε δὲν θὰ μ' ἔβλεπες καθισμένο σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο. Ὥστε, ἐγὼ μᾶλλον πρέπει νὰ σ' εὐγνωμονῶ.

Ὁ κ. Κλὼντ ἔλεγε ἀλήθεια.

Ἡ ἀπόπειρα τοῦ δόσους τῆς Βουλώνης, ποὺ εἶχε προληφθῆ ἀπ' τὸ παιδὶ αὐτό, ἐξασφάλιζε τὸν ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας. Ὅλοι, στ' ἀνάκτορα, ἐπαινοῦσαν τὴν ἐπιτηδειότητα, μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἐνεργήσει.

Ἐμεῖς ποὺ τὰ ξέρουμε ὅλα, ξέρουμε καὶ πὼς ὁ κ. Κλὼντ δὲν τὰ εἶχε προβλέψει ἔτσι τὰ πράγματα· ἡ τύχη ὅμως τὸν εὐνόησε.

Ἡ θέση του στερεώθηκε μὲ μιᾶς κι' ὁ κ. Κλὼντ εἶχε γίνει ὁ εὐνοούμενος τοῦ αὐτοκράτορος. Καθένας λοιπὸν μαντεύει μὲ πόση προθυμία θὰ ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὲς ποὺ τοῦδωσε ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ τὸ Φρέδο.

Ἄλλωστε, ἔξω ἀπὸ κάθε προσωπικὸ ὑπολογισμό, αἰσθανόταν μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ ἤξερε τὴν πολυτάραχη καὶ περιπετειώδη ἱστορία του.

Μὲ τὴ βαθειὰ συνήθεια ποὺ εἶχε νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε μαντεύσει τὴν εἰλικρινῆ καὶ γενναία φύση τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ποὺ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ σ' ὅλες τὶς κακὲς συμβουλές, στὰ κακὰ παραδείγματα καὶ νὰ μείνῃ τίμιο, ἀνάμεσα σὲ κλέφτες καὶ κακούργους.

Τὸν κράτησε πολλὴν ὥρ' ἀκόμη στὸ γραφεῖο του, τὸν ρώτησε λεπτομέρειες γιὰ τὴ ζωή του, τὴ μητέρα του καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀπάντησε στὸ βίο του.

Κι' ὅταν ὁ Φρέδος σηκώθηκε λέγοντάς του ὅτι θὰ πήγαινε σπίτι του γιὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα του καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι οἱ λύπες της εἶχαν πιὰ τελειώσει, ἀφοῦ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θ' ἀκολουθοῦσε τὸ στρατιωτικὸ στάδιο, ὁ κ. Κλὼντ τοῦ εἶπε:

—Μικρέ μου φίλε, θὰρθῶ καὶ 'γὼ μαζί σου... Θέλω νὰ διηγηθῶ στὴ μητέρα σου ἐγὼ ὁ ἴδιος τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μᾶς πρόσφερες καὶ τὸ ἐνδιαφέρο ποὺ ἔχει γιὰ σένα ὁ αὐτοκράτωρ... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἡ ἐπίσκεψή μου δὲν θὰ τὴν δυσαρεστήσει.

Ἀκούοντας αὐτὴ τὴν πρόταση, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπὰν ἔγεινε τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του.

—Ἀχ! τὶ καλὸς ποὺ εἶστε, κύριε Κλώντ! εἶπε. Καὶ βέβαια θὰ εὐχαριστηθῆ ὅταν μάθη ἀπ' τὸ δικό σας στόμα ὅτι εἶμαι τίμιο παιδί... Εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὸ θὰ τὴ γιατρέψει... Πᾶμε γρήγορα, κύριε Κλώντ!

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας χαμογέλασε γιὰ τὴν ἀνυπομονησία αὐτὴ καὶ βγῆκε μαζὶ μὲ τὸ παιδὶ ἀπ' τὸν Κεραμεικό.

Ὅταν ἔβγαιναν, ὅλοι, ψιθύριζαν καθὼς τοὺς ἔβλεπαν:

—Αὐτὸς εἶναι! κι' ἔδειχναν τὸ Φρέδο. Αὐτὸς εἰδοποίησε τὸν ὑπασπιστή!

Στὴν πόρτα τοὺς περίμενε τὸ κουπὲ τοῦ κ. Κλώντ.

Κάθησαν μέσα μαζὶ κι' ὁ ἀστυνόμος ἔδωσε τὴ διεύθυνση τῆς ὁδοῦ Κοντρεσκάρπ.

Ὕστερ' ἀπόνα τέταρτο, εἶχαν φτάσει στὸ σπίτι τῆς χήρας Δυρμπάν.

Ὁ Φρέδος ὥρμησε στὸ δωμάτιο.

—Μητέρα! μητέρα! φώναξε... ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας ἔρχεται νὰ σὲ ἰδῆ... Ν' ἀκούσῃς καλὰ τὶ θὰ σοῦ πῇ καὶ θὰ ἰδῆς ὅτι ὁ Φρέδος δὲν σοῦ εἶπε ψέμματα πὼς εἶναι ἄξιο παιδί σου.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔδωσαν στὴ μητέρα τὴ δύναμη νὰ μισοσηκωθῆ στὸ προσκέφαλό της καὶ νὰ ρίξῃ γύρω της ἕνα βλέμμα ἐλπίδας.

Ὁ κ. Κλὼντ πλησίασε τὸ κρεββάτι καὶ τῆς εἶπε σοβαρά, ἀκουμπώντας τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ Φρέδου:

—Κυρία, θέλησα νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ παιδί σας, ποὺ εἶναι τίμιο καὶ γενναῖο. Χτές, ἔσωσε,—δὲ σᾶς λέω ὑπερβολή,— τὴ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος.

Τὰ χλωμὰ μάγουλα τῆς ἄρρωστης κοκκίνιζαν, ξαναρχόταν στὴ ζωή.

—Ἀ! ἔκαμε μὲ συγκίνηση τὄξερα ἐγὼ πὼς ὁ Φρέδος δὲν ἦταν ὅπως τὸν λέγανε.

Κι' ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της, ὅπου ἔπεσε τὸ παιδί.

Ἡ γειτόνισσα ἔβλεπε σαστισμένη τὴν τρυφερὴ αὐτὴ σκηνή.

Μ' ἀπορία ἄκουγε τὸ μεγάλο αὐτὸ πρόσωπο, νὰ χαρακτηρίζῃ ὡς ἥρωα τὸ παιδί ποὺ λίγες μέρες πρίν, εἶχαν φυλακίσει.

Δὲν ἦταν ὅμως κακὴ γυναίκα καὶ δὲ ζήτησε τὴν ἐξήγηση τοῦ δόσκολου αὐτοῦ προβλήματος, ἀλλὰ συμμερίστηκε τὴ χαρὰ τῆς καϊμένης τῆς μητέρας.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε, ἦρθε καὶ σένα ἡ σειρά σου νὰ χαρῆς.

Ὁ κ. Κλώντ, βλέποντας πὼς ἡ ἄρρωστη ξανάβρισκε τὶς δυνάμεις της, ἐξακολούθησε τὴ θαυμάσια θεραπευτική του καὶ τῆς διηγήθηκε τὰ κατορθώματα τοῦ παιδιοῦ της. Ἤξερε πὼς γιὰ μιὰ μητέρα, δὲν ὑπῆρχε καλύτερο γιατρικό.

Τελειώνοντας, τῆς εἶπε καὶ τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε κάμει στὸ Φρέδο ὁ αὐτοκράτωρ.

—Ναί, μητέρα, φώναξε τὸ παιδί. ἀπὸ αὔριο θὰ γραφτῶ στὰ «παιδιὰ τοῦ στρατοῦ» τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς... θὰ γίνω στρατιώτης καὶ δε θἄχεις πιὰ ἀνησυχίες γιὰ τὸ μέλλον μου.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἀποστολή του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας σηκώθηκε νὰ φύγῃ. Πρὶν βγῇ ὅμως, ἄφησε κάτι τι πάνω στὸ κομμοδίνο καὶ εἶπε στὸ Φρέδο μὲ λεπτότητα καὶ πνεῦμα:

—Φρέδο! μοῦ ἔδωσες τὸ πορτοφόλι ποὺ σοῦ ζήτησα. Εἶναι φυσικὸ νὰ σοῦ δώσω κι' ἐγὼ ἕν' ἀντάλλαγμα... Πάρ' το: ἔχει τρία χιλιάρικα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσεις νὰ κάμῃς τὴ θεραπεία τῆς μητέρας σου.

Ἦταν πάρα πολύ. Ὁ Φρέδος δὲν κρατήθηκε πιά. Πήδησε στὸ λαιμὸ τοῦ κ. Κλὼντ καὶ τὸν ἐφίλησε στὰ δυὸ μάγουλα.

Ὅταν ἔβγαινε, τοῦ φώναξε:

—Κύριε Κλώντ! Κύριε Κλώντ! Μὴ λησμονήσετε τὰ χαρτιὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ.

—Σοῦ ἔδωσα ὑπόσχεση! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς χαμογελῶντας, καὶ θὰ ἰδῆς πὼς δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποὺ ξέρει νὰ κρατῆ τὶς ὑποσχέσεις του.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΗ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ Κυριακὴ ποὺ ἦταν ὡραῖος καιρός, βγῆκα τὸ πρωῒ νὰ πάρω λίγη λιακάγα στὴ Δενδροστοιχία. Εἶναι παλιὰ ἀθηναϊκὴ συνήθεια: ὅταν ἡ Κυριακὴ ἔχῃ ἥλιο, οἱ Ἀθηναῖοι πηγαίνουν νὰ τὸν χαροῦν στὴ λεωφόρο Ἀμαλίας, προχωρῶντας ὡς τὸ Ζάππειο καὶ κάποτε κάνοντας τὸ γύρο τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου. Καὶ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Γεωργίου Α', ὅταν ἡ Β. οἰκογένεια κατοικοῦσε στὰ παλιὰ Ἀνάκτορα καὶ τὴν Κυριακή, στὴν ἀλλαγὴ τῆς Φρουρᾶς, ἡ στρατιωτικὴ μπάντα ἔπαιζε τρία μεγάλα κομμάτια στὴν πλατεία. Ἡ μουσικὴ ἦταν ἡ πρόφαση τῆς συγκέντρωσης σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Λίγοι ὅμως στεκόνταν στὴν πλατεῖα τῶν Ἀνακτόρων, γιὰ νὰκούσουν *Φάουστ* καὶ *Τροβατόρε*. Οἱ περισσότεροι ἐξακολουθοῦσαν τὸν περίπατό τους στὴ Δενδροστοιχία, ἀφοῦ περνοῦσαν ἐμπρὸς ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα κι' ἔβλεπαν ἁπλῶς τὸ θέαμα. Κι' ἀπὸ τότε, ἡ συνήθεια τοῦ πρωϊνοῦ αὐτοῦ κυριακάτικοο περιπάτου, -φθινοπωρινοῦ, χειμωνιάτικου, ἀνοιξιάτικου, — διατηρήθηκε καὶ μετὰ τὴν κατάργηση τοῦ ἐθίμου τῆς ἀλλαγῆς τῆς Φρουρᾶς μὲ μουσική. καὶ μετὰ τὸ θάνατο ἀκόμα τοῦ Γεωργίου Α' ὅταν καταργήθηκαν σχεδὸν καὶ τὰ παλιὰ Ἀνάκτορα.

Νὰ πῶ ὅτι διατηρεῖται κι' ὥς σήμερα; Αὐτὴ τὴν ἰδέα εἶχα!... Ἐνόμιζα πὼς στὴ Δενδροστοιχία, τ' ὡραῖο πρωῒ τῆς Κυριακῆς, θἄβλεπα τὸν κόσμο τὸ παλιό. Ἀλλά τίποτα. Σχεδὸν ἐρημιά. Ἀραιὰ καὶ ποῦ φαινόταν κανένας κομψὸς περιπατητής. Οἱ περισσότεροι ἦταν διαβάτες. Καὶ λογῆς-λογῆς κόσμος: Κορίτσια ποὺ πήγαιναν τρεχάτα στὴ δουλειά τους, ὄχι βέβαια μὲ μεγάλη τουαλέττα. Κυρίες μὲ ψώνια στὰ χέρια, ποὺ περίμεναν τὸ τράμ. Πρόσφυγες σκεπτικοὶ μὲ σκονισμένα ροῦχα. Καὶ προσφυγόπουλα περίλυπα καὶ ξυπόλυτα. Κάπου-κάπου καὶ κανένα καρροτσάκι μὲ μωρὸ ποὺ τὸ ἔσερνε ἡ νταντά. Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ποικίλο κόσμο τῶν διαβατῶν, οἱ ἀραιοὶ περιπατητές, οἱ κομψοί, οἱ λουσαρισμένοι, οἱ ἀμέριμνοι, κύριοι ἢ κυρίες, νέοι ἢ κορίτσια, ποὺ βγῆκαν ὅπως τὸν παλιὸ καιρὸ νὰ πάρουν λίγο ἥλιο στὴν Δενδροστοιχία, μοῦ φαινόνταν—πῶς νὰ σᾶς πῶ;—σὰν ἐρείπια, σὰν λείψανα ἑνὸς ὡραίου κι' εὐτυχισμένου παρελθόντος. Κι' ὡς γιὰ ναὐξήση μάλιστα τὴ μελαγχολία μου, σ' αὐτὴ τὴν ἀνάμνηση, περνοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη μιὰ μεγάλη στρατιωτικὴ κηδεία. Καὶ στὴν ἴδια ἐκείνη θέση, ποὺ ἀκούγαμε ἄλλοτε, τὴν ἴδια ὥρα, *Φάουστ* ἢ *Τροβατόρε*, ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς, ἀργοκίνητη μπροστά, ἔπαιζε ἕνα πένθιμο ἐμβατόριο. Sic transit gloria mundi! *Ἔτσι περνᾷ ἡ δόξα τοῦ κόσμου* καὶ... τῆς Δενδροστοιχίας!

Γιατὶ τάχα αὐτὴ ἡ ἐγκατάλειψη; Εἶναι ἁπλούστατα ἕνα σύμπτωμα τοῦ γενικοῦ «χαλάσματος» ποὺ ἔπαθε τώρα-ὕστερα ἡ πόλη μας. Ὅπου νὰ πάῃ ὁ Ἀθηναῖος, πουθενὰ δὲν «βρίσκεται» πιά, πουθενὰ δὲν τὴν ἀναγνωρίζει, Ἐγκαταλείφθηκαν συνήθειες παλιές, πιάσθηκαν καινούργιες καί, τὸ χειρότερο, ἐπικράτησε ἡ ἀνωμαλία κι' ἡ ἀταξία. Πολὺ φυσικό! Τί γίνεται σ' ἕνα σπίτι, ὅταν καίγουνται ἢ γκρεμίζουνται μερικὰ δωμάτια κι' ὅλοι οἱ ἔνοικοι σωρεύουνται σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔμειναν; Ἀταξία κι' ἀνωμαλία Κρεββάτια καὶ στὴ σάλα καὶ στὴν τραπεζαρία, καὶ στοὺς διαδρόμους, καὶ παντοῦ. Ἕνα τέτοιο ἔπαθε κι' ἡ δύστυχη Ἑλλάδα. Στὸ μεγάλο της σπίτι γκρεμίστηκαν ἢ κάηκαν τὰ μισὰ δωμάτια κι' οἱ κάτοικοί τους σωρεύθηκαν στὰ ἐπιλοιπα. Κι' οἱ περισσότεροι στὴ μεγάλη σάλα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ, δηλαδὴ στὴν πρωτεύουσα. Ποῦ νὰ χωρέσουν! Τρύπωσαν ὅπου βρῆκαν κι' ὅπου μπόρεσαν, ἀφοῦ ἐννοεῖται ἐγέμισαν τὰ διαθέσιμα σπίτια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα: σὲ αὐλόγυρους ἐκκλησιῶν, σὲ σχολεῖα, σὲ δημόσια καταστήματα, σὲ μαγαζιά, σὲ καφενεῖα, σὲ θέατρα καὶ ὅπως σᾶς ἔλεγα καὶ τὴν ἄλλη φορά, ἀκόμα καὶ σὰ τελειώτα σπίτια, σὲ γιαπί! Τὸ Ζάππειο εἶναι γεμάτο πρόσφυγες. Τὸ Δημοτικὸ Θέατρο τὸ ἴδιο. Φαντασθῆτε ὅτι σὲ κάθε θεωρεῖο εἶναι ἐγκαταστημένη ἀπὸ μιὰ οἰκογένεια προσφύγων. Καὶ περισσότερους ἀπὸ ὀκτακόσιους στεγάζει τὸ μεγάλο κτίριο, ποὺ ἦταν προορισμένο γιὰ παραστάσεις καὶ συναυλίες. Ἡ σάλα τοῦ σπιτιοῦ ἔγεινε κρεββατοκάμαρα. Ἀλλὰ τί ἄλλο μποροῦσε νὰ γίνῃ; πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ στεγασθοῦν, πρὶν φθάσῃ ὁ δριμὺς χειμῶνας, τόσες χιλιάδες δυστυχισμένων μας ἀδελφῶν, ποὺ ἤλθαν ἐδῶ γυρεύοντας ἄσυλο, γυμνοί, πτωχοί, ξεκληρισμένοι, μὲ τὸ φάντασμα τοῦ Χάρου ἀκόμα στὰ μάτια τους, μὲ τὸν τρόμο τοῦ τούρκικου λεπιδιοῦ...

Ἔτσι ἀναστατώθηκε ἡ ζωὴ στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν μπορεῖ πιὰ κανεὶς νὰ πάῃ ὅπου πήγαινε ἤ, κι' ἂν πάῃ, δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ ἡσυχία κι' εὐχαριστηση. Γιατὶ δὲν εἶναι, βλέπετε, μόνο ἡ στεναχώρια, ἡ πολυκοσμία, ὁ συνωστισμός, ἡ ἔλλειψη θέσης στὸ τράμ, στὸ σιδηρόδρομο, στὸ ἑστιατόριο, ἡ ἔλλειψη τροφίμων στὴν Ἀγορά, ἡ δυσκολία ποὺ δοκιμάζει κανεὶς νἀγοράσῃ τὸ καθημερινό του ψωμί. Εἶναι προπάντων ἡ θλίψη, ὁ σπαραγμὸς ποὺ γεννᾷ αὐτὸ τὸ θέαμα, αὐτὴ ἡ κατάσταση. Μὲ τί ὄρεξη νὰ φᾶτε, νὰ ντυθῆτε, νὰ πᾶτε περίπατο, νὰ διασκεδάσετε, νὰ ζήσετε τελοσπάντων ὅπως ἐζούσατε, τὴ στιγμὴ ποὺ βλέπετε τόσους ἀνθρώπους ἐγκαταστημένους πρόχειρα, ἄθλια, σὲ μεσοτελειωμένα δωμάτια γιαπιῶν, σχεδὸν στὸ δρόμο,— καὶ συλλογίζεσθε πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν ἐκεῖ-πέρα τὸ σπίτι τους, τὸ παλάτι τους ἴσως, ποὺ δὲν τὸ ἔχουν πιά, εἶχαν τὴν εὐτυχία τους ποὺ πολλοὶ τὴν ἔχασαν ἴσως γιὰ πάντα;.. Ἀδύνατο! Κι' ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ διασκεδάζουν, γελοῦν τὸν ἑαυτό τους. Δὲν μποροῦν νὰ κοιμίσουν στὴν ψυχή τους τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀγωνία...

Κι' ἡ δική σας ζωή, ἡ μαθητική, ἄλλαξε. Ἔδωσαν τὰ σχολεῖα σας στοὺς ἀστέγους καὶ σεῖς κάνετε τὰ μαθήματά σας στὶς ἐκκλησιές. Ὅπως ἔγραφε κάποιος μικρός μας φίλος στὴ Διάπλασι, ἡ περιπέτεια αὐτὴ σᾶς θυμίζει τὸ «Κρυφὸ Σχολειὸ» τῆς Τουρκοκρατίας, ποὺ τὸ ξέρετε ἀπὸ τὴν Ἱστορία. Ἔτσι καὶ τότε τὰ ἑλληνόπουλα μάθαιναν «τὰ γράμματα, τὰ καλὰ σπουδάμματα, τοῦ Θεοῦ τὰ]πράμματα» στὶς ἐκκλησιές. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ἐκεῖνα τότε ἦταν ὑποχρεωμένα νὰ πηγαίνουν τὴ νύχτα, κρυφά, φοβισμένα - γιατὶ ὁ Τοῦρκος δὲν ἄφινε, - καὶ γι' αὐτὸ παρακαλοῦσαν τὸ «λαμπρὸ φεγγαράκι» νὰ τὰ φωτίζῃ νὰ περπατοῦν... Σεῖς τουλάχιστο πηγαίνετε φανερά, ἄφοβα, ἡμέρα, πρωῒ ἢ ἀπόγεμα. Ἀντὶ τοῦ παπᾶ τῆς Τουρκοκρατίας, —ποὺ πόσα γράμματα ἤξερε κι' αὐτὸς ὁ καϊμένος;—ἔχετε τὸν καλό σας δάσκαλο, τὸν σοφό σας καθηγητή. Κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ λείπουν τὰ θρανία καὶ κάθεστε ἁπλῶς σὲ καρέκλες, ἔμαθα πὼς χρησιμοποιεῖτε γιὰ γραφεῖο... τὴν πλάτη τοῦ μπροστινοῦ σας. Πάλι καλά! Μὴν ξεχνᾶτε τὸ γαλλικὸ ρητό: à la guerre comme à la guerre. (στὸν πόλεμο σὰν στὸν πόλεμο.) Καὶ προπάντων μὴν ξεχνᾶτε γιὰ ποιὸ σκοπὸ σᾶς ἐπιβάλλεται ἡ θυσία, πὼς γράμματα μαθαίνει κανεὶς παντοῦ, φτάνει νὰ θέλῃ, καὶ πὼς τίποτα δὲν διαρκεῖ αἰώνιος. Θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ ἡ μεγάλη, ἡ δεινὴ περιπέτεια. Κι' ἐκεῖ ποὺ εἶσθε καθεμέρα στὴν ἐκκλησιά, παρακαλεῖτε τὸν Θεὸ νὰ περάσῃ μὲ τὸν πιὸ ποθητὸ κι' εὐτυχισμένο γιὰ τὸ Ἔθνος μας τρόπο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Κάλλιο μάλλινο μέταξη
Παρὰ μ' ἀταξία μετάξι,

* * *

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΒ'. (Συνέχεια)

Εἶναι ξαπλωμένος κατὰ γῆς, χτυπημένος μ' ἕνα λοστὸ καὶ τὸ φῶς τοῦ γραφείου στέλνει μιὰ χλωμὴ λάμψη στὸ ἀναίσθητο πρόσωπό του.

—Εἶσαι πληγωμένος, πατέρα; τοῦ λέγει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία.

Ὁ Κουτουριὲ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ λέγει μ' ἀδύνατη φωνή:

—Εἶμαι καλύτερα τώρα ποὺ σὲ βλέπω ἐδῶ, Νυσούλα μου.

—Ἕνα γιατρό! φώναξε ἡ Διονυσία.

Τὴν ἴδια ὥρα ὅμως ἔφτανε κι' ὁ γιατρός. Ἐξέτασε τὸν πληγωμένο καὶ εἶπε νὰ τὸν μεταφέρουν μέσα στὸ γραφεῖο.

Ἡ Διονυσία βοηθοῦσε τοὺς συντρόφους νὰ σηκώσουν τὸν πατέρα της, ὅταν ἄκουσε νὰ λέγουν πίσω της:

— Πάντα οἱ πιὸ καλοὶ πληρώνουν γιὰ τοὺς ἄλλους.

—Μὰ τί ἤθελε ὁ εὐλογημένος νὰ ἐμποδίση νὰ κόψουν τὰ σχοινιά!

—Ἦσαν ἄνθρωποι κάτω στὸ πηγάδι, εἶπε ἕνας ἄλλος.

—Ὅταν εἶναι ἀπεργία, ἀποκρίθηκε ὁ δεύτερος.δὲ χωρεῖ ἔλεος.

Καὶ στὸ ἀνθρακωρυχεῖο τοῦ Λάνς, ὅπως ς' ὅλα τὰν-Θρακωρυχεῖα, ὅπως σὲ κάθε πόλη, σὲ κάθε κοινωνία, ὅπως σ' ὅλο τὸν κόσμο... ὑπῆρχαν δυὸ εἰδῶν ἄνθρωποι: οἱ καλοὶ καὶ οἱ κακοί!

Τὴν ὥρα ποὺ χάραζε, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, καὶ ὁ Κουτοριέ, ἀκουμπῶντας στὸ χέρι τοῦ κ. Μπεκκάρ, ἀνέβαινε στ' ἀμάξι τοῦ νοσοκομείου γιὰ νὰ γυρίση σπίτι του, εἶδε μιὰ μακρυὰ λιμνη ἀπὸ αἷμα στὸ μέρος ποὺ εἶχε πέση χτυπημένος.

Χαμογέλασε ὁ καλὸς ἐργάτης καὶ εἶπε δυνατὰ στοὺς συντρόφους του:

—Δὲν τὸ λυποῦμαι καθόλου, φθάνει νάναι τὸ τελευταῖο ποὺ χύνεται.

Ἀλλοίμονο! ἡ ἀπεργία μόλις ἄρχιζε!

Ἡ πληγὴ τοῦ Κουτουριὲ ὅμως δὲν ἦταν ἐπικίνδυνη.

—Δὲν θὰ εἶναι τίποτα τὸ σοβαρό, εἶπε ὁ γιατρὸς στὴ Διονυσία. Ὁ λοστὸς ἔκαμε μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ χέρι του, ἀλλὰ θὰ τὴν περιποιηθοῦμε καὶ οὔτε σημάδι δὲν θὰ μείνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΓ'

Οἱ φαμφαρόνοι φοβερίζουν τοὺς δειλοὺς

Ὅταν οἱ ἀπεργοὶ εἶδαν τὸ αἷμα ἑνὸς συντρόφου των νὰ τρέχη, ἄρχισαν νὰ φιλονικοῦν ἀκόμη περισσότερο. Ἄλλοι ἔπαιρνον τὸ μέρος τοῦ πληγωμένου, καὶ ἄλλοι τὰ εἶχαν μὲ τὴν Ἑταιρία καὶ τ' ἀφεντικά.

Λίγο ἔλειψε νὰ χτυπήσουν καὶ τὸν κ. Μπεκκάρ, ἂν δὲν ἦσαν οἱ ὑπάλληλοί του νὰ τὸν ὑπερασπισθοῦν.

Κανεὶς πιὰ δὲν εἶχε ἐξουσία στὸ προσωπικό. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐργάτες, τόσο ἥσυχοι ὥς τώρα, εἶχαν ξεσηκωθῆ μὲ τὰ λόγια τῶν ξένων ταραχοποιῶν καὶ τῶν ὀκνηρῶν. Καὶ παράξενο, ὁ κ. Μπεκκὰρ ζητοῦσε τοὺς ἐργάτες του καὶ δὲν τοὺς εὕρισκε. Ὅλο ξένα πρόσωπα, ἄγνωστα, ὄχι μόνο στὸ μεταλλεῖο, ἀλλὰ σ' ὅλο τὸν τόπο ἀκόμη.Μερικοὶ δειλοὶ τοὺς ἀκολουθοῦσαν πάντα, ἀλλὰ ὄχι μ' ἐνθουσιασμό, σὰν ἀγγαρία.

Σὲ λιγάκι ὅμως ὕστερα ἀπὸ τὶς φοβέρες, τὶς βρισιὲς καὶ τὰ χτυπήματα, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἔχθρα ἀναμεταξύ τους, χτυπήθηκαν μὲ λύσσαδπως καὶ στὸ Κουριέρ.

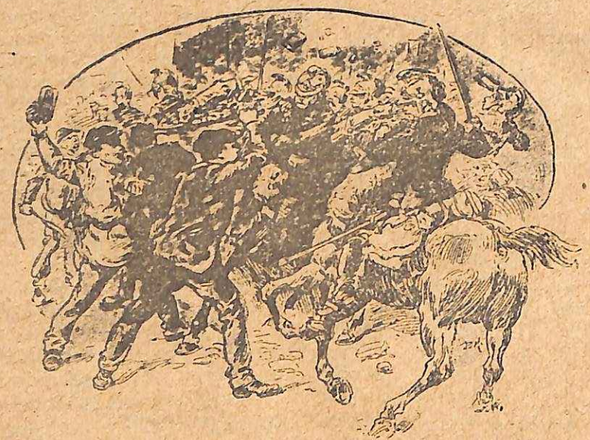

«Ὁ στρατὸς ἀναγκάστηκε νὰ κάμη ἐπέλαση...» (Σελ.397, στ.6')

Ἡ Λέα ποὺ εἶχε μείνη πλάϊ στὴ Διονυσία, ἔβλεπε μὲ λύπη νὰ βάζουν τὸν πληγωμένο πατέρα της στ' ἀμάξι, ὅταν πλάϊ της ἡ Τρουσὲτ τόλμησε νὰ πῆ.

—Καλὰ νὰ πάθη. Τοῦ ἔπρεπε τοῦ Κουτουριέ.

Ἡ Λέα εἶχε χαρακτῆρα ἥσυχο. Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ μὴν ἀνατριχιάση στὰ λόγια αὐτὰ. Αὐτὴν τὴν κόρη τὴν κακιὰ καὶ κλέφτρα, ποὺ ἦταν ἱκανὴ γιὰ κάθε κακούργημα, τὴν περιφρονοῦσε βέβαια. Ἀλλὰ ἦταν παρὰ πολύ... Ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς Διονυσίας πλήρωνε μὲ τὸ αἷμα του, γιατὶ θέλησε νὰ σώση τοὺς ὁμοίους του, αὐτὸ τὸ ἀδιάντροπο πλάσμα στολιζότανε μὲ τὰ κλεψιμιά της καὶ χαιρότανε γιὰ τὸ κακὸ τῶν ἄλλων.

Δὲν βάσταξε πιὰ ἡ Λέα νὰ τὴν βλέπη νὰ καμαρώνη μπροστά της μὲ τὴν κλεμένη ἐσάρπα. Μ' ἕνα γρήγορο κίνημα τῆς τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ γρήγορη χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος ποὺ τοὺς τριγυρίζε καὶ τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι τῆς Διονυσίας, μὲ τὴν κερδισμένη ἐσάρπα.

* * *

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ποὺ πληγώθηκε ὁ Κουτουριέ, ὁ γιός του ὁ Ἀλβέρτος πήγαινε νὰ πληροφορήση τὸν κ. Μπεκκὰρ γιὰ τὴν κατάστασή του, ὅπως τοῦ εἶχε παράγγειλει. Ἔξαφνα στὸ δρόμο ὀνταμώνει τὴν Τρουσὲτ ποὺ μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἐπλησίασε.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀπεργοὺς εἶχαν δείξει κάποια συμπάθεια, σ' αὐτὴ τὴ περίσταση, στὸν Κουτοριὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀλβέρτος δὲν παραξενεύθηκε.

—Νὰ σοῦ πῶ παλληκάρι μου, τοῦ φώναξε ἡ Τρουσὲτ ἀπὸ μακρυά. Μάθε τὼς ὕστερα ἀπὸ τὸν πατέρα, ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ γιοῦ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲ θάναι στ' ἀστεῖα.

Ὁ Ἀλβέρτος ἦταν ἥσυχος καὶ φοβιτσιάρης.

—Τί σᾶς ἔκαμα ; ρώτησε μὲ ὕφος φοβισμένο.

—Ἂν δὲν τὸ ξέρετε, νὰ πᾶτε νὰ τὸ μάθετε. Μὴ μοῦ πῆς δὰ πὼς δὲν ἦταν μὲ συνεννόηση αὐτὸ τὸ κόλπο τῆς Λέας Μοῦκλεψε τὴν ἐσάρπα μου, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώση.

Ὁ Ἀλβέρτος ἔμεινε κόκκαλο, σαστισμένος, ξαφνιασμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη τίποτ' ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, παρὰ μόνο πὼς αὐτὸς θὰ πλήρωνε τὰ σπασμένα. Γύρισε πίσω στὸ σπίτι του τρέμοντας.

—Δὲν θέλω πιὰ νὰ πάω στὸ πηγάδι, εἶπε στὴ Διονυσία. Δὲ βλέπω γιατὶ πρέπει νὰ δουλεύω ἐγώ, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι κάνουν ἀπεργία.

—Δὲ βλέπεις τὸ γιατί, Ἀλβέρτε; ἀποκρίθηκε ἡ Διονυσία. Κοίταξε τὸν πατέρα. Συλλογίσου πὼς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ μὴ δουλεύη γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες, καὶ πὼς δὲν θὰ κερδίζη τίποτα γιὰ τὸ σπίτι. Μὰ οὔτε κι' ἐγώ, ἀφοῦ δὲν δουλεύουν πιὰ στὸ μεταλλεῖο, μὲ τὴν ἀπεργία. Ἐσὺ μονάχα μένεις γιὰ νὰ μᾶς φέρνης κάτι γιὰ νὰ τρῶμε.

—Μπᾶ!.. οἱ Μπεκκὰρ θὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἀφοῦ μάλιστα θυσιασθήκαμε γι' αὐτούς.

—Σώπαινε, Ἀλβέρτε! Μὴ σ' ἀκούση ὁ μπαμπᾶς, κακομοίρη μου. Εἶναι σωστὸ νὰ δεχτοῦμε χρήματα ἀπὸ ἄλλους ἐνῶ μποροῦμε νὰ τὰ κερδίσουμε μόνοι ; Στὴ θέση σου ἐγὼ θὰ καμάρωνα, ἂν μποροῦσα νἄβγαζα μόνη μου τὸ ψωμὶ τοῦ σπιτιοῦ. Ἔπειτα ξέρεις πὼς εἶσαι πολὺ τυχερὸς νὰ σοῦ ἐπιτρέπουν ἐσένα, μέσα στὴ γενικὴ ἀργία, νὰ συνοδεύης τὸ σταυλίτη κάτου στὸ πηγάδι;

—Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ μοῦ ἐπέτρεπαν τίποτα. Ἔτσι δὲ θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ δουλεύω, ὅταν οἱ ἄλλοι ξεκουράζουνται.

—Θὰ ἤθελες λοιπὸν νὰ πλημμυρήση τὰ πηγάδι, νὰ καταστραφῆ τὸ ὁλικό, νὰ πνιγοῦν τὰ ἄλογα, νὰ κλείση τὸ μεταλλεῖο, νὰ χάσουν γιὰ πάντα τὴν κατάσταση τους οἱ Μπεκκάρ; Θὰ τὸ προτιμοῦσες αὐτό; Καὶ σὲ δυσαρεστεῖ τώρα ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ δέχθηκαν στὸ τέλος νὰ περιμαζέψουν τὸ ὁλικό, νὰ ταγίσουν τἄλογα καὶ νὰ διορθώσουν τὶς γαλαρίες;

—Ἄ, ὄχι, ἐγὼ δὲ θέλω τὸ κακὸ κανενός.

—Θὰ τὸ ἄφινες νὰ γίνη ὅμως τὸ κακό. Γι' αὐτὸ γίνονται οἱ ἀπεργίες, Γιατὶ τὰ τρία τέταρτα τῶν ἐργατῶν εἶναι χωρὶς θέλησή, σὰν καὶ σένα, καὶ προτιμοῦν ν' ἀφίνουν τοὺς κακοὺς νὰ ἐνεργοῦν παρὰ νὰ δείξουν κι' αὐτοὶ τὴ δύναμή τους.

—Τί νὰ γίνη Δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω.

—Νομίζεις, Ἀλβέρτε;

Καὶ ἡ Διονυσία εἶπε μὲ ὕφος ἐπίσημο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλη νὰ καυχηθῆ: «Ἀγαποῦσα τόσο πολὺ τὰ ὤμορφα φουστάνια τῆς Ζερμαὶν καὶ τὰ χριτωμένα καπελλάκια της, ποὺ γίνονταν ὕστερα δικά μου... Καὶ ὅμως φόρεσα κοστούμι καθαρίστρας...

«Ἀγαποῦσα τὴ μελέτη καὶ τὴν ἥσυχη ζωὴ ποὺ εἶχα πλαι στὴν ὁμογάλακτή μου ἀδελφή, καὶ πῆγα νὰ μαζέβω πέτρες στὰ κάρβουνα μὲ κόρες ἐργατῶν. Γι' αὐτὰ ὅλα δὲν «ἄλλαξα», Ἀλβέρτε, ὅπως λές. Ἔπνιξα μόνο μέσα μου καὶ περιφρόνισα τὴν ντροπὴ καὶ τὸ γελοῖο. Θέλεις νὰ κάμης καὶ σὺ σὰν καὶ μένα;

—Τί τὰ θέλεις! Δὲν μπορῶ ἐγώ.

—Δὲ θέλεις...

—Σοῦ λέγω πὼς δὲν μπορῶ.

«Καλά. Ἐγὼ θὰ μπορέσω», σκέφθηκε ἡ Διονυσία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΔ'

Ἡ Διονυσία «μαθητευόμενος»

«Ὁ μπαμπᾶς εἶναι πληγωμένος. Ὁ ἀδελφός μου φοβᾶται. Τὸ καθάρισμα σταμάτησε. Ἡ μαμὰ ἔχει τὸ σπίτι. Ποιὸς θὰ βγάλη τὸ ψωμί μας;»

«Καὶ τί δουλειὰ θὰ μποροῦσα νὰ κάμω γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρουμε πολὺ ἀπὸ τὴν ἀργία;»

Αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Διονυσία. «Ξέρω πὼς ὁ κ. καὶ ἡ Κα Μπεκκὰρ δὲ θὰ θελήσουν νὰ μὲ ἰδοῦν νὰ ξαναπιάσω δουλειὰ καὶ ὁ Μωρὶς θὰ μ' ἐμπόδιζε. Προτιμοῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Ἀκούραστοι στὶς καλωσύνες τους,ἐπέμειναν καὶ χθὲς ἀκόμη νὰ δεχθῆ ἡ μητέρα μου μιὰ βοήθεια. Μὰ ὁ μπαμπᾶς οὔτε θέλει νὰ τἀκούσῃ, ἀκλόνητος στὴν ἀποφασή του, περήφανος στὴ φτώχεια του.

«Μπορεῖ νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, εἶπε, μὰ δὲ θὰ ζητιανέψουμε».

Ἦταν πάντα ὁ ἴδιος, μὲ μιὰ μόνη φροντίδα : τὴν ἀξιοπρέπειά του. Λὲς κι' ἡ Διονυσία τὸν ἐμιμόταν.

Ὅταν λοιπὸν οἱ ἀπεργοί, ὕστερα ἀπὸ τὶς διάφορες καταστροφὲς ποὺ ἔκαμαν, καὶ ἀφοῦ ὁ στρατὸς ἀναγκάσθηκε νὰ κάμη ἐπέλαση γιὰ νὰ τοὺς διαλύση, ἄφησαν νὰ κατεβοῦν ἐργάτες νὰ βγάλουν τὰ νερά.ποὺ εἶχαν πλημυρίσει τὸ πηγάδι,νὰ σώσουν μερικοὺς συντρόφους ποὺ εἶχαν ἀπομείνει κάτω μὲ τὸ κόψιμο τῶν σχοινιῶν τοῦ κλουβιοῦ, νἀκάμουν κάτι πρόχειρες ἐπιδιορθώσεις καὶ νὰ ταγίσουν τἄλογα, ὁ Ἀλβέρτος πῆρε τὴν ἄδεια νὰ κατεβαίνη κι' ἐκεῖνος σὰν «μαθητευόμενος» τοῦ σταυλίτη.

«Εἶσαι φοβιτσιάρης ἐσύ!...»

Ὅσο κι' ἂν τὰ κατάφερνε στὴ δουλειά, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ νικήση τὸ φόβο του.Δὲν τόλμησε νὰ πῆ ὄχι στὸν κ. Μπεκκάρ, ὅταν τοῦ πρότεινε αὐτὴ τὴ θέση. Μόλις διόρθωσαν τὸ κλουβί,κατέβηκε κάτω μὲ τὸν κὺρ Ντρουέ, τὸν σταυλίτη, ἕνα πολὺ καλὸ ἄνθρωπο, ποὺ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν.

Ὁ κ. Μπεκκὰρ ἤθελε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ βοηθήση τὴν οἰκογένεια Κουτοριὲ χωρὶς νὰ φαίνεται, πληρώνοντας γενναῖα τὸν Ἀλβέρτο.

Τὰ λόγια ὅμως τῆς Τρουσὲτ καὶ ὅσα ἄκουγε γύρω του, τόσο τρόμαξαν τὸ κακόμοιρο παιδί,ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε πιὰ νὰ κατέβη στὸ πηγάδι.

Καὶ ἡ Διονυσία τώρα ζητοῦσε πὼς νὰ βρῆ τρόπο, νὰ πλησιάση τὸν σταυλίτη, γιὰ νὰ τοῦ ζητήση νὰ τῆς κάνη τὴ χάρη νὰ τὴν πάρη γιὰ βοηθό. Θὰ εἶχε τὸ θάρρος; Ναί. Γιατὶ ἔπρεπε.

* * *

Ὁ Ντρουὲ κατοικοῦσε στὸν ἴδιο συνοικισμό, λίγο πιὸ κοντὰ στὸ μεταλλεῖο.

Ἡ Διονυσία περίμενε τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸ πηγάδι καὶ, καθώς, ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα,ποὺ τὴν φύλαγαν τώρα στρατιῶτες, τὸν ἐπλησίασε.

—Κὺρ Ντρουέ, τοῦ εἶπε, τὴν πάθαμε κι ἐμεῖς μὲ τὴν ἀπεργία. Ὁ μπαμπᾶς πληγώθηκε στὸ χέρι κι' ὁ ἀδελφός μου...

—Τὸν ἀδελφό σου τὸν δέχθηκα μαζί μου. Εἶναι ἥσυχος σὰν τ' ἀρνάκι. Μὴν τὸν συλλογίζεσαι. Ἔπειτα στὴν πληρωμή του, δὲ θὰ ζημιωθῆτε.

—Δὲν θέλω νὰ σᾶς πῶ γι' αὐτό, κὺρ Ντρουέ. Μά... εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη. Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδὶ τρόμαξε μ' αὐτὰ ποὺ τοῦ λὲν οἱ ἀπεργοὶ καὶ δὲν τολμᾶ πιὰ νὰ κατέβη κάτω. Καὶ καταλαβαίνετε σεῖς πῶς ἐὰν ὁ κ. Μπεκκὰρ μάθη πὼς ὁ ἀδελφός μου δὲ θέλει νὰ δουλέψη τώρα ἴσα-ἴσα ποὺ πρέπει νὰ τοῦ προσφέρη κάθε ὑπηρεσία θὰ τοῦ κακοφανῆ πάρα πολύ.Θὰ νομίση ἴσως πὼς ὁ πατέρας μου δὲν τὸν ἀφίνει. Ξέρω κι' ἐγώ; Καὶ δὲν θὰ ἤθελα. τώρα ποὺ ἡ οἰκογένεια Μπεκκὰρ εἶναι τόσο στενοχωρημένη, ἕνας δικός μου νὰ τῆς φεύγη.

—Τί τὰ θέλετε; Δὲν φταῖτε σεῖς μὰ οὔτε κι' αὐτός, ἂν φοβᾶται. Τὸ ἄσχημο εἶναι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ κανένα ἄλλο μαθητευόμενο. Ὅλοι φοβοῦνται τώρα. Εἶναι ζήτημα ἂν βρίσκετει ἕνας μὲ καρδιά..

—Καὶ ὅμως βρίσκεται, κὺρ Ντρουέ.

—Ξέρεις ἐσὺ κανένα; Στεῖλε μου τον γρήγορα. Ποῦ εἶναι;

—Πολὺ κοντά σας μάλιστα, κὺρ Ντρουέ. Μόνο ποῦ, ἀντὶ νὰ εἶναι μαθητευόμενος, εἶναι, σὰ νὰ ποῦμε...

—Τί, τὶ εἶναι;

—«Μαθητευομένη».

Ὁ σταυλίτης παρατήρησε τὴ Διονυσία αὐστηρά.

—Δὲν ὑστερεῖτε μαι κὺρ Ντρουέ.Εἶναι σοβαρὸ αὐτὸ ποὺ σᾶς ζητῶ. Ἂν μὲ θέλετε... ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι. Θὰ εἶμαι φρόνιμη, σὰν τὸν ἀδελφό μου καὶ δὲ θὰ μοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σᾶς βοηθῶ νὰ ταγίζετε τ' ἄλογα.

Ὁ Ντρουὲ δίσταζε καὶ ἡ Διονυσία ποὺ ἤξερε πόσο ἦταν καλὸς προσέθεσε:

—Ἔπειτα ἔτσι δὲ θὰ καταλάβουν πολὺ στὸ σπίτι πὼς εἶναι ἀπεργία. Ἔννοια σας θἄχω θάρρος,κὺρ Ντρουέ. Δὲν θὰ μετανοιώσετε ἂν θὰ μὲ πάρετε. Ἔπειτα δὲν μὲ γνωριζουν στὸ λυγνοστάσι.

Ἕπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1922

1.— Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὡραιοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ 1922 προκηρύσσεται σήμερον ὑπὸ τους ἑξῆς ὅρους:

2.—Ἐκλέξιμα Ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν ἢ θὰ φανοῦν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀναγεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1921 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1922.

3.—Ὡς Ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1922, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί.

4.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 2) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε Ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ ἕως δέκα ψευδώνυμα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα ὅσα καὶ ὅποια θέλῃ. Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸν Ψηφοδέλτιον (καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.)

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τἆλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5.—Τὸ Ψηφοδέλτιον, θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ Ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1922
Ψηφίζω
τὸ ψευδώνυμον:
Οὐράνιος Θόλος (π.χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος:

Ὁ ἐκλογεύς:
Γεώργιος Α. Δημητριάδης
ψευδ: *Μπαμπούλας* (π. χ.)
Ἀθῆναι

6.—Ἐπιτρέπεται: Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ Ψηφοδέλτια μαζὶ ἑνὸς παιδαγωγὸς σὰν τὴ Διάπλασι, ποίαν ἐπίδραση ἔχει στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν καὶ ποίαν ἀξία μορφωτική...

Βυζάντιον, τὸ νέο σου ψευδώνυμο θὰ τὸ ἴδῃς στὸ 1ον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου. Πολλὴ εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησε τὸ γράμμα σου, ποὺ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπη. Κι ἐλπίζω νὰ κάνῃς τρόπο νὰ μοῦ γράφῃς, τουλάχιστο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Δὲν ἔχω, βλέπεις, περισσότερες ἀξιώσεις, γιατὶ μὲ τόσα μαθήματα δὲν θὰ μπορῇς πιὸ συχνά.

Μπορεῖ καὶ νὰ χάθηκε κανένα σου γράμμα, *Βεατρίκη*. Ἔκαμες ὅμως πολὺ καλὰ ποὺ ἐξακολούθησες νὰ μοῦ γράφῃς, χωρὶς παράπονο γιὰ τὴ σιωπή μου. Κι νὰ τώρα ποὺ ἀνταμείβεσε! Χαίρω γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω τὰ ξεσπαθώματα. Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν: σεῖς θὰ πάρετε τὸ Α' Βραβεῖο τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1923;..

Θαλασσοπούλι καὶ *Περαστική*, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ σας γράμμα, ποὺ τὸ γράψατε κεῖ στὸ θρανίο τοῦ σχολείου σας, σὰν καλὲς φίλες ποὺ εἶσθε καὶ σὰν ποὺ χωστᾶστε τὴ φιλία σας σὲ μένα. Κι' ἂν φέτος εἶναι ὁ τελευταῖος σας χρόνος τοῦ Σχολείου, δὲν θὰ χωρισθῆτε, ἀφοῦ θὰ ἐξακολουθήσετε κι' οἱ δύο νὰ εἶσθε φίλες δικές μου.

Ὁ καλὸς Σύλλογος «Περίδρομος» ἐμάζεψε ἀπὸ τὰ μέλη του 50 δραχμὲς καὶ μοῦ τὶς ἔστειλε «γιὰ νὰ κανακουφίσῃ λίγο τὸν πόνο» τοῦ *Ἀστεροῦ τῆς Φυλῆς*. Οἱ δὲ συνδρομηταὶ Κυθήρων μοῦ ἔστειλαν 55 δραχμὲς γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς καὶ ἄλλες 55 γιὰ τὸ Πυροβολιτάκι. Ἂς περάσουν λοιπὸν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τὸ *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς* καὶ τὸ *Πυροβολιτάκι* νὰ τοὺς τὶς δώσω. Γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς ἔλαβα αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἄλλες 20 δρ. ποὺ τοῦ τὶς προσφέρει ἡ *Τριανταφυλλέια* μὲ τὴν ἀδελφή της.

Τὸ παράκανες, *Δροσούλα τῆς Αὐγῆς*! Τεμπελιὰ ποὺ βαστᾷ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, πάει πολύ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι «αὐτὴ ἡ κυρία» σὲ ἄρησε ὁριστικῶς καὶ ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς φέτος συχνότερα. Ναί, καὶ Μ. Μυστικὰ νἀλλάζῃς καὶ νἀλληλογραφῇς μὲ Διαπλασοπούλες. Αὐτὸ θἀποτελῇ ὡραία ἀσχολία καὶ θὰ σοῦ δίνῃ μεγάλη εὐχαρίστησιν.

Συμφωνῶ ἐντελῶς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, *Φιλύρα*. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ σημερινὴ δοκιμασία, ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ, καὶ θὰ μεγαλώσῃ, καὶ πάλι θὰ δοξασθῇ. Ὁ Τοῦρκος «δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς»,— οὔτε εἶναι ἀνάγκη, — ἀλλὰ θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ περιορισθῇ ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ὡραία σου φιλοπατρία.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Τοῦλπε*, καὶ γιὰ τὴν ἔγκαιρη ἀνανέωσή σου καὶ γιὰ ὅσα γράφεις. Ἴσως, οἱ «συμμορίες» τῶν Μ. Ἀγγελιῶν εἶναι ἀπηχήσεις τῆς «Μαύρης Μάσκας;», ἀθῶες ὅμως σὰν παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Καλὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, γραμμένο γιὰ νὰ ὠφελήσῃ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψῃ.

Καλὰ τῆς εἶπες, *Ἀλεξάνδρα Β. Τ.* Ἡ Μητέρα μὲ τὴν ἴδια χαρὰ διαβάζει τὰ γράμματα τῶν ξενιτεμένων παιδιῶν της, καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν. Ἔπειτα βλέπω, ὅτι ἐτὸ εἶσαι σὲ ἡλικία ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς ὡραιότατα. Πάρε λοιπὸν ψευδώνυμο καὶ γράφε μου θαρρετά.

Ἡ *Νυχτερίδα*, μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς της, μοῦ στέλνει «κι' ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ καὶ μιὰ τρίσβαθη εὐχή: «Μακάρι νὰ μ' ἐννοήσουν καλά, βαθειά, ὅλες οἱ Ἑλληνοποῦλες καὶ νἀφοσιωθοῦν σὲ μένα, βέβαιες ἀπὸ πσὶν γιὰ τὴν ἠθική τους διάπλαση». "Ὅλες; Μακάρι!

Πολὺ σωστὰ σοῦ ἔπει ὁ ἀδελφός σου, *Μή μου Ἄπτου*: τώρα πρέπει νὰ μάθῃς ὅ τι μπορεῖς, καὶ τἀγγλικὰ εἶναι ὠφελιμώτατα. Μὲ τὰ Παιδ. Πνεύματα συμβαίνει αὐτό: κυκλοφοροῦν τὰ παλιά, τἀκούει κανένας, τὰ γράφει καὶ τὰ στέλνει. νομίζων πὼς εἶναι καινούργια. Τὸ βιβλίο ποὺ λές, θὰ εἶναι ὠφελὸ ἀλλὰ πῶς μπορῶ νὰ τὸ συστήσω, ἂν δὲν μοῦ τὸ στείλουν νὰ τὸ διαβάσω;

"Ενα ὡραῖο κι' ἐπίκαιρο τραγοῦδι, «Ὁ στεναγμὸς τῆς Σμύρνης», ἐξέδωσε ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Μουσικὴ» τοῦ κ. Ζαχαρία Μακρῆ. Εἶναι σύνθετη τοῦ κ. Δ. Παῦλοβιτς ἐπὶ στίχων τῆς παλιᾶς μου φίλης *Ζαππίδος*. Τιμᾶται δρ. 4,50. Σᾶς τὸ συνιστῶ.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νάρκισσος*, *Ἄοης*, *Τσιγγάνα*, *Μένδελσον*, *Νησὶ* τῆς *Ἀφροδίτης*, *Χρυσομαλλοῦσα* τῶν *Σφακίων* καὶ *Γέρω-Δήμος*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ἐξεσπαθώματα, ὑποσχέσεις κτλ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ.

Ἐκ τῶν σταλέντων καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα διὰ τὴν Α' Τριμηνίαν τοῦ 1923:

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Χειμώνας» τῆς *Χρυσομαλλούσας τῶν Σφακιῶν*. Καλό, ἀλλὰ κοινό, χωρὶς καμμιὰ πρωτοτυπία. Θὰ τὸ ἐνέκρινα ὡς ἐπίκαιρο χρονογραφηματάκι, ἀλλὰ σκέπτομαι ὅτι πρὶν νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ δημοσιευθῇ, θὰ ἐρχόταν ἴσως...κι' ἡ ἀνοιξη. Κι' τὰ παιδιὰ θὰ διάβαζαν: «"Ἔρχεται ὁ ποθητὸς χειμώνας» Πάει;—«Κόκκινη Ζωή» τοῦ *Νησιοῦ τῆς Ἀφροδίτης*. Παρμένο, λέει, ἀπὸ ἕνα ρομάντσο Εἶναι μετάφρασις, ἢ διασκευὴ μεταφράσως; Ἢ τὸ *Νησὶ τῆς Ἀφροδίτης* πῆρε μόνο τὴν ἰδέα κι' ἔγραψε κάτι δικό του; Ἢ Ὄ,τι κι' ἂν εἶναι, τὸ κομμάτι δὲν μοῦ φαίνεται κατάλληλο. Εἶναι γιὰ πολὺ μεγάλους. Κι ἡ γλῶσσα παρουσιάζει κάμποσες ἀνωμαλίες (ἂν κι' αὐτὲς θὰ μποροῦσα νὰ τὶς διορθώσω.) — «Ἀρχὴ καὶ τέλος» τοῦ *Ἀκρατήτου Γέλιου*. Ἀστεῖο, μὰ κανεὶς δὲν γελᾷ. Πρώτη φορὰ ἔπασε νὰ γράψῃ τὸ *Ἀκράτητο Γέλιο*, ὥστε νὰ μὴν ξέρῃ ὅτι τρίζει στὸ χαρτί; Πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι τὸ τρίξιμο εἶναι διαφορετικὸ ὅταν γράψῃ κανεὶς κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα, παρὰ ὅταν γράμμα, ἐξηγήσεις κτλ. Δὲν ἔχει νόημα τελοσπάντων, ἂν κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ δὲν τοῦ λείπει κάποια χάρη. — «Θαῦμα» τῆς *Μελαγχολικῆς Νσάνιδος*. Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ κάμῃ κομμάτι γιὰ τὴ Σελίδα. Τὸ πολὺ-πολὺ μποροῦσε νὰ μοῦ γράψῃ νὰ τὸ ἀνάρρωσε στὴν Ἀλληλογραφία. Ἂς βρῇ ἄλλο θέμα, κάπως σπουδαιότερο Κι' ἂς ἐπιμεληθῇ κάμη τὸ γράψιμό της, ποὺ εἶναι πολὺ ἄτεχνο.— «Με τὸ παραπάνω», κωμωδία τῆς *Ἀπέραντης Γαλήνης*. Κρῖμα στὸν κόπο. Τὸ γνωστὸ αὐτὸ ἀνέκδοτο τοῦ Ροῦμπενς δὲν γίνεται οὔτε κωμωδία, οὔτε κωμωδίτσα. Ἔπειτα, ὡς μπορεῖς νὰ ἰδῇς, ἡ ἔμπνευσις δὲν ἔρχεται ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ὡραία σου φιλοπατρία.

Ἐπιστολὲς ἔλαβα μετὰ τὴν *7ην Νοεμβρίου*. Θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 205ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις ἔφθασαν μέχρι τῆς 12ῆ Ἰανουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.]

740. Δεξίγριφος

Ποικιλόπτερο πουλὶ
Μ' ἕνα γράμμα τὸ ἑνώνεις
Κι' ἕνα ἔνδοξο νησὶ
Τῆς Ἑλλάδος φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος

741. Στοιχειόγριφος

Εἰμ' ἕνας ἀπὸ Δώδεκα
Ὡς ἔχω ἂν μάφ ἠσης'
Λάμπω γλυκὰ στὸν οὐρανό,
Ἂν ἕνα σύμφωνο ἁπλὸ
Στὴ μέση μοῦ κολλήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Πούλακα

742. Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ ζῶον ἄγριο
Ἕνα γράμμ' ἀλλάζω
Καὶ μέσ' στὴ Μεσόγειο
Νῆσο παρουσιάζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτὸς

743. Ἀναγραμματισμὸς

"Αν καὶ δὲν εἶμαι κάβουρας,
Ἀνάποδα διαβάζω
Κι' ἀπὸ κοινὴ νερομπογιὰ
Τοῦ τοίχου, ρῆμα βγάζω!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδο

744. Γωνία

* + * * * * * = Νῆσος τ. Αἰγαίου
* + * * * * = Πλανήτης
** + * * * = Πόλις τῆς Ἀττικ.
*** + * * = Οἰκίσκος
*** + * * = Χημικ. στοιχεῖον
* + * * * * = Ρωμαῖος στρατηγ.
* + * * * * = Πόλις Μ. Ἀσίας

Οἱ σταυροὶ καθέτως μέταλλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρσυραίου

745. Κρυπτογραφικὸν

12314567 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2567 = Συγγενής.
34 = Θεός.
4547 = Ὁμηρ. βασιλεύς.
5357 = Ἄνεμος.
623567 = Ἄνεμος.
72367 = Νῆσος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι

746—750. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κατωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἄλλης, παντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Φάρος*, *αἷμα*, *πανικός*, *Ἰκὼν*, *Μαρία*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρριγκόν

Arnault

ΤΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀπ' τὸ κλωνάρι σου σπασμένο,
φτωχὸ φυλλάκι ξεραμένο,
ποῦ πᾶς;-Δὲν ξέρω.Στὴν ὁρμή της
τὸ δέντρο ἡ μπόρα ἔρριξε χάμου
ποὺ ἦταν τὸ μόνο στήριγμά μου
καὶ μὲ τὴν ἄσταση πνοή της
ἀπ' τὴ μοιραίαν ἐκείνη ὥρα,
ἡ αὔρα ἢ ὁ βοριᾶς ὡς τώρα
στὸν λόγο ἀπ' τὸν ἀγρὸ μὲ σέρνει,
στὸ δάσος, στὸ βουνὸ μὲ φέρνει.
Τοῦ ἀνέμου ἀκολουθῶ τὸν δρόμο,
μὲ δίχως κάκια, μήτε τρόμο·
ἐκεῖ ποῦ πάει τὸ κάθε πρᾶμμα,
μὲ τῆς ροδιᾶς τὸ φύλλο ἀντάμα,
καὶ μὲ τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι.

[Μετάφραση] *Κύκνος*

ΠΑΠΑΓΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Μιὰ φορά, ἕνας Ἄγγλος πῆγε ν' ἀγοράσῃ, ἕναν παπαγάλο. Ὁ πωλητὴς εἶχε ἕνα ποὺ δὲν ἤξερε νὰ πῇ ἄλλο ἀπὸ «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!.» Μὰ γιὰ νὰ τὸν πουλήσῃ, εἶπε στὸν Ἄγγλο ὅτι ὁ παπαγάλος ἀπαντᾶ εἰς ὅ,τι ἐρωτηθῇ καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ: «Ἀξίζεις πέντε λίρες;-ἐρωτᾷ τὸ πουλί. «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία», ἀπαντᾷ φυσικὰ ὁ παπαγάλος.

Ὁ Ἄγγλος ἐνθουσιάσθηκε, ἐπλήρωσε πέντε λίρες καὶ τὸν ἀγόρασε. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγο καιρὸ κατάλαβε πὼς τὴν ἔπαθε καὶ μονολογόντας μιὰ μέρα, λέει: «Τὶ βλάκας ποὺ ἤμουν νὰ πληρώσω πέντε λίρες γι' αὐτὸ τὸ πουλί.» — «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ παπαγάλος.

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ] *Ἀετόπουλο*

ΣΤΗ ΓΑΛΗΝΗ

Τώρα ποὺ μέσ' τὴ λύπη
καρφώθηκε ἡ ζωή μου,
πῶς ἤθελα συντρόφισσα
νὰ σ' εἶχα στὴ ψυχή μου
γλυκειὰ Γαλήνη, ἀμίλητη,
πονόψυχη θεά!

Μιράντα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Λιλὴ στὴ μαμά της, διαβιβάζουσα παραγγελία τοῦ ἀδελφοῦ της:

—Μαμά, σιγά!..Ὁ Τοτὸς μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ... ὅτι κοιμήθηκε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Ἀέρα

Ὁ Χρηστάκης κι' ὁ Κωστάκης εἶναι μαλλωμένοι.

—Γιατὶ γελᾶς ὅταν περνῶ;ρωτᾷ ὁ πρῶτος τὸν δεύτερο.

—Γιατὶ περνᾷς ὅταν γελῶ! ἀπαντᾷ αὐτός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλελ. Κερκυραίου

* * *

—Τὶ θέλεις, Μπέμπη, νὰ σοῦ χαρίσω; ἕνα ἀρνάκι ἢ ἕνα καραγκιόζη;

—Θέλω, νουνέ μου, ἕνα καραγκιόζη, γιὰ νὰ τὸν βάζω... ἀπάνω στὸ ἀρνάκι.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Πανοφύργου Ὀδυσσέως

* * *

—Μὰ ἀλήθεια, Γιῶργο, τὸν εἶδες τὸν Ἠλία ποὺ ἦρθε ἀπὸ τὴ Σμύρνη;

—Βέβαια! τὸν εἶδα *αὐτομάτως*! (ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὰ μάτια του.)

(*Γεγονός*)

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Ἄσπρο Συννεφάκι

* * *

Γεῶργος:— Μὲ τὶ κάνουν, Νίτσα, τὸ ζυμάρι;

Νίτσα:---Μὲ τὰ χέρια τους!

(*Γεγονός*).

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καβοῦρ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 6 Νοεμβρίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤτοι τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποῦ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ αἱ ἀνανεώσεις τῶν συνδρομῶν. Ἄλλωστε δύο φυλλάδια θὰ ἐκδοθοῦν ἀκόμη καὶ ὁ τόμος μας τελειώνει. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ ὅσους ἀνενέωσαν κι' ὅσους θὰ σπεύσουν νἀνανεώσουν ἐντὸς τοῦ Νοεμβρίου, γιατὶ τὸν Δεκέμβριον ἀρχίζουν αἱ ἐγγραφαὶ τῶν νέων, αἱ παραγγελία διὰ τὴν Πρωτοχρονιὰν κτλ. καὶ γίνεται μεγάλη φασαρία εἰς τὸ γραφεῖον μου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀνανεώνουν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τώρα, διευκολύνουν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ *Πανταχοῦ Παρὼν* μοῦ γράφει νὰ πῶ στὸν *Κόντε-Ραπανάκη*, ὅτι ἔχει λάθος. Στὴν Λίγυπτο οἱ εἰσπράκτορες τῶν τραμ εἶναι πολὺ πιὸ εὐγενεῖς καὶ δὲν παραλείπουν ποτὲ τὸ «μιγφάνταλκ». Στὸ τραῖνο ποτὲ δὲν στεκόταν ὀρθή. Προπαντὸς οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Λυκείου προσφέρουν πάντα τὰς θέσεις των. Οἱ ἀμαξηλάται, οἱ σωφέρ, δὲν εἶναι ἀγέρωχοι ὅσον ἐδῶ κι' ἔχουν τὴν ταρίφα τους. Καὶ τὰ λοιπά...—Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ πολυκοσμία ἐχάλασε τὰς Ἀθήνας. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λέμε «πάλι καλά».

Ἔχεις δίκιο, *Ὠραία Ρόδος*, ὅ,τι καὶ νὰ πῇς. Τὰ παθήματά σας εἶναι φοβερὰ κι' ἡ ζωή σας, μὲ τόσες στερήσεις, δυσκολωτάτη. Ἔφριξα ὅμως ὅταν μοῦ ἐξομολογήθηκες τὴν κρυφή σου ἐκείνη σκέψη. Ἄ, ὄχι. παιδί μου!.. Ἂν ἦταν ναυτοκτονοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν ἔχουν νἀλλάξουν φανέλλα, σὲ βεβαιῶ ὅτι πολὺ λίγοι ἄνθρωποι θὰ ἔμεναν στὸν κόσμο. Μήπως εἶσαι μόνος ἐσύ, Χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδων πρόσφυγες ὑποφέρουν τὰ ἴδια. Ἀλλὰ καὶ λίγοι ἐντόπιοι βρίσκονται σὲ καλύτερη κατάσταση. μὲ τὶς σημερινὲς ἀκρίβειες καὶ στενοχώριες... Ἔπειτα ἐλπίζουμε πὼς ὅλ' αὐτὰ θὰ περάσουν. Λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, παιδί μου! Πέρασε ἀπὸ τὸ Γραφεῖο μου, νὰ πάρῃς 50 δραχμὲς ποὺ σοῦ πεοσφέρει ὁ καλός μου φίλος Κυπριακὸς Ἀστήρ.

Πολὺ εὐχάριστη ἔκπληξη τὸ γράμμα σου. *Ἰδελάτρις*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ἀλλὰ ὄχι, πὼς μ' ἐξέχασες δὲν τὸ δέχτα στὸ νοῦ μου, ὕστερ' ἀπὸ δέκα χρόνια τέτοιας φιλίας καὶ ἀγάπης. Σοῦ εὐχομαι τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία στὶς διδακτορικὲς ἐξετάσεις κι' εἶμαι ὑπερήφανη γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη σου σὲ μένα, ποὺ «ξέρεις τώρα πιὰ τὶ θὰ πῇ ἕνας παιδαγωγὸς σὰν τὴ Διάπλασι, ποίαν ἐπίδραση ἔχει στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν καὶ ποίαν ἀξία μορφωτική...

Βυζάντιον, τὸ νέο σου ψευδώνυμο θὰ τὸ ἴδῃς στὸ 1ον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου. Πολλὴ εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένησε τὸ γράμμα σου, ποὺ μαρτυρεῖ τόσην ἀγάπη. Κι ἐλπίζω νὰ κάνῃς τρόπο νὰ μοῦ γράφῃς, τουλάχιστο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Δὲν ἔχω, βλέπεις, περισσότερες ἀξιώσεις, γιατὶ μὲ τόσα μαθήματα δὲν θὰ μπορῇς πιὸ συχνά.

Μπορεῖ καὶ νὰ χάθηκε κανένα σου γράμμα, *Βεατρίκη*. Ἔκαμες ὅμως πολὺ καλὰ ποὺ ἐξακολούθησες νὰ μοῦ γράφῃς, χωρὶς παράπονο γιὰ τὴ σιωπή μου. Κι νὰ τώρα ποὺ ἀνταμείβεσε! Χαίρω γιὰ τὶς ἐνέργειες τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω τὰ ξεσπαθώματα. Νὰ ἰδοῦμε λοιπόν: σεῖς θὰ πάρετε τὸ Α' Βραβεῖο τοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1923;..

Θαλασσοπούλι καὶ *Περαστική*, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ σας γράμμα, ποὺ τὸ γράψατε κεῖ στὸ θρανίο τοῦ σχολείου σας, σὰν καλὲς φίλες ποὺ εἶσθε καὶ σὰν ποὺ χωστᾶστε τὴ φιλία σας σὲ μένα. Κι' ἂν φέτος εἶναι ὁ τελευταῖος σας χρόνος τοῦ Σχολείου, δὲν θὰ χωρισθῆτε, ἀφοῦ θὰ ἐξακολουθήσετε κι' οἱ δύο νὰ εἶσθε φίλες δικές μου.

Ὁ καλὸς Σύλλογος «Περίδρομος» ἐμάζεψε ἀπὸ τὰ μέλη του 50 δραχμὲς καὶ μοῦ τὶς ἔστειλε «γιὰ νἀνακουφίσῃ λίγο τὸν πόνο» τοῦ *Ἀστεροῦ τῆς Φυλῆς*. Οἱ δὲ συνδρομηταὶ Κυθήρων μοῦ ἔστειλαν 55 δραχμὲς γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς καὶ ἄλλες 55 γιὰ τὸ Πυροβολιτάκι. Ἂς περάσουν λοιπὸν ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου τὸ *Ἀστέρι τῆς Φυλῆς* καὶ τὸ *Πυροβολιτάκι* νὰ τοὺς τὶς δώσω. Γιὰ τὸ Ἀστέρι τῆς Φυλῆς ἔλαβα αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ ἄλλες 20 δρ. ποὺ τοῦ τὶς προσφέρει ἡ *Τριανταφυλλέια* μὲ τὴν ἀδελφή της.

Τὸ παράκανες, *Δροσούλα τῆς Αὐγῆς*! Τεμπελιὰ ποὺ βαστᾷ ἕνα ὁλόκληρο χρόνο, πάει πολύ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι «αὐτὴ ἡ κυρία» σὲ ἄρησε ὁριστικῶς καὶ ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς φέτος συχνότερα. Ναί, καὶ Μ. Μυστικὰ νἀλλάζῃς καὶ νἀλληλογραφῇς μὲ Διαπλασοπούλες. Αὐτὸ θἀποτελῇ ὡραία ἀσχολία καὶ θὰ σοῦ δίνῃ μεγάλη εὐχαρίστησιν.

Συμφωνῶ ἐντελῶς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, *Φιλύρα*. Ὅσο μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ σημερινὴ δοκιμασία, ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ, καὶ θὰ μεγαλώσῃ, καὶ πάλι θὰ δοξασθῇ. Ὁ Τοῦρκος «δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς»,— οὔτε εἶναι ἀνάγκη, — ἀλλὰ θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ κεῖ ποὺ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ περιορισθῇ ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν ὡραία σου φιλοπατρία.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Τοῦλπε*, καὶ γιὰ τὴν ἔγκαιρη ἀνανέωσή σου καὶ γιὰ ὅσα γράφεις. Ἴσως, οἱ «συμμορίες» τῶν Μ. Ἀγγελιῶν εἶναι ἀπηχήσεις τῆς «Μαύρης Μάσκας;», ἀθῶες ὅμως σὰν παιχνίδια τῶν παιδιῶν. Καλὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, γραμμένο γιὰ νὰ ὠφελήσῃ, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ βλάψῃ.

Καλὰ τῆς εἶπες, *Ἀλεξάνδρα Β. Τ.* Ἡ Μητέρα μὲ τὴν ἴδια χαρὰ διαβάζει τὰ γράμματα τῶν ξενιτεμένων παιδιῶν της, καὶ τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν. Ἔπειτα βλέπω, ὅτι ἐτὸ εἶσαι σὲ ἡλικία ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ γράφῃς ὡραιότατα. Πάρε λοιπὸν ψευδώνυμο καὶ γράφε μου θαρρετά.

Ἡ *Νυχτερίδα*, μὲ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς της, μοῦ στέλνει «κι' ἕνα θερμὸ χαιρετισμὸ καὶ μιὰ τρίσβαθη εὐχή: «Μακάρι νὰ μ' ἐννοήσουν καλά, βαθειά, ὅλες οἱ Ἑλληνοποῦλες καὶ νἀ

751. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Τἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα Μυθολογικόν:

Στεροῦμαι, λιωνάζω, μισῶ, φρονιμάδα, ἄσχημος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανελλ. Ονείρου

752. Φωνηεντόλιπον

κ-πλλ-λλ-λγ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φερέλπιδος

753. Γρῖφος

Ἔ, σοφοί! Λῶ, καλῶς καίου, καλῶ πίστις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γριφοφτιάστη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

754. Στοιχειόγριφος

Avec sept pieds, je sonne le carillon;
Avec six pieds, je conduis la voiture.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φαληρικῆς Αὔρας

755—759. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

bon, pâte, roux, pieu, risque.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Λέοντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 30

425. Σαχάρα (σά, χαρά.)—426. Ἡράκλειτος. Ἡρακλεῖος.—427. Ἄλμα-λάμα.—428. Ὁ Ρῶμος, ἡ Ρώμη.

429. ΣΩΛΟΜΟΣ 430 - 434 Διὰ
ΕΥΝΟΜΟΣ τοῦ Ρ: *χώρα,*
ΠΑΜΙΣΟΣ *Πάρος, Ἄρνος, ῥῆξις,*
ΑΓΞΩΣΙΣ *ἄρτος.*—435.
ΙΣΜΗΝΟΣ
ΟΥΡΑΛΗΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ
ΚΑΜΕΛΙΑ (ῥῆξις, Ἀρταξέρξης, ξηρασία, Ἰταλία, τελεία, Ἑλλάς, λέπρα, Ἠλεία, σάρξ,)—436—437. 1. Ἡ *ἰτέα* ἢ ἡ *ἐλαία.* 2, Ἡ *δρῦς.*—438. ΑΡΗΣ (Ἄλμα, Ρώμη, Ἡδύς, Σῦς.)—439. *Ἡ παιδεία εἶναι ἡ βάσις τῆς προόδου* (εἶπε, δι' α νέοι, βας εἰς τίς, πρὸ ὁδοῦ.)—440—442. 1, *Πυροβολιτάκι* (pire, au vol, y, tas, qui) 2, *Σαπφὼ* (sape, faux.) 3. Βισμαρκ (vica marque) — 443. Nul bien sans peine.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εἰς τοὺς Συνδρομητὰς τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι, κατὰ τὴν ΔΗΛΩΣΙΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐτησία συνδρομή, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου, ΗΥΞΗΘΗ εἰς δραχμὰς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φράγκα 25 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Ἑπομένως οἱ πληρώσαντες ἤδη ὀφείλουν νὰ στείλουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολογίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερικοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δρχ. 3,40 (ἢ φράγκα 1,30) δι' ἕκαστον μῆνα ἀπὸ 1ης Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ λήγει ἡ μὲ τὴν παλαιὰν τιμὴν πληρωθεῖσα συνδρομή των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 8 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 1294)

Ρίτα, καὶ βέβαια τὴν ἔχεις. Μπορῶ νὰ μὴν ὑποστηρίξω τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ μας τὴν ΑΓΚΑΛΙΑ; *Μέμφις*

(ΚΒ' — 1295)

«Π. Α. Σ.»—Ἰουλιανέ, δεχόμεθα συμμαχίαν ἐναντίον Μαύρης Μάσκας. Διορίζεται ἀντιπρόσωπός μας ὁ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

(ΚΒ' — 1296)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ !!.. Καρούμπας, Καρκαλέτσος: Βαϊνδηρλῆ, Μέγας Ἄγνωστος: Πατρινός, Νέρων. Κρητικόπαις: Κανέλλης, Ἄγκυρα: Βλάχος, Θλιμμένη Σμυρνιωτοπούλα: Κρικίδης, Ἄλκης: Λιόκης, Κεραυνοβόλος Ἱππότης: Ρακόπουλος. Μεγάλη Ἰδέα: Παναγόπουλος, Ἄσσο-Κάρο: μηδέν. Aurevoir. ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ

(ΚΒ' — 1297)

ΓΑΙΕ ΓΡΑΚΧΕ, μπράβο γιὰ τὴν ἀπάντησι ποὺ ἔδωσες στὴ *Τριανταφυλλένια.* ΜΞΝΤΕΛΣΟΝ

(ΚΒ' — 1298)

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Καταγγέλλω στὰ Διαπλασσόπουλα, ὅτι αἱ πλεῖσται ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μ. τοῦ Φρέδου, εἶναι αἱ ἰδικαί μου. Καὶ τοῦτο πρὸς μόρφωσίν του. *Φρέδε,* σὲ εἰδοποίησα δὲν πταίω. ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 1299)

Ἀκίλλα, ἀπὸ τώρα μᾶς ξέχασες; Πότε θὰ βγοῦν τ' ἀποτελέσματα; ΤΣΟΥΧΤΡΑ

(ΚΒ' — 1300)

Ο «ΠΕΡΙΔΡΟΜΟΣ», σὲ κάθε ἕναν ποὺ γράφεται μέλος του, θὰ χαρίζῃ καὶ ἕνα ἀντίτυπο «Στὸν ἀνθὸ τῆς Ἥβης». Δώρη Κουβαρᾶ

(ΚΒ' — 1301)

«ΑΓΚΥΡΑ»

Διοίκησις

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΝ
ΤΜΗΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Σκοπὸς

Ἕνωσις τῶν φιλελευθέρων σένα πανίσχυρο Σύλλογο. 2) Ὑποστήριξις παντὸς φιλελευθέρου ψευδωνύμου. 3) Πνευματικὴ μόρφωσις τῶν μελῶν καὶ ὠφέλεια αὐτῶν· ἤτοι: ἡ ἀλληλοβοήθεια στοὺς διαγωνισμούς, πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἀποκαλύψεις κ. λ. 4) Ἡ τέρψις καὶ διασκέδασις τῶν μελῶν διὰ ἐκδρομῶν καὶ Βιβλιοθήκης. Γράψατε· Νίκον Βλάχον, Σωκράτους 38 Πειραιᾶ.

Σᾶς περιμένουμε

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ
(Νίκος Βλάχος)
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
(Θεόδωρος Σακελλαρόπουλος)
ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
(Γιῶργος Μιχαλόπουλος)
ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ
(Μιχαὴλ Χέλμης)

(ΚΒ' — 1302)

Ἐναέριε, Ἐθνομάρτυς, εὐχαριστῶ. —*Μπερμπαντάκο,* μὴ γίνεσαι *γελοῖος.*—ΡΙΤΑ, τὰ ξεχνῶ... *Ἀλαγόμυγα, Σφάχτη,* τί νομίζατε; —*Μπέη,* ἐξυπνάδα, μωρέ!.. *Κικῆ, Ἀλίκη, Τζούλια,* πειραχτήκατε, μικροῦλες;

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 1303)

ΟΛΟΙ ὅσοι συναισθάνεσθαι τὰ δεινὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ προφιλεστάτης μας πατρίδας ψηφίστε τήν:

ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

(ΚΒ' — 1304)

Ἀδρεφάκια, Μ' ὅλους τοὺς ταρταρινισμούς, ὁ Ρακόπουλος (Μέγας Ἄγνωστος) δὲν παρουσιάστηκε· γι' αὐτὸ τὸν ἀνακηρύσσουμε νικημένο.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΕ, ΚΟΛΟΜΒΕ, θέλετε νἄχουμε τζιριτζάντζουλες; Τὶ τραβᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ καυγατζῆδες!!!

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(ΚΒ' — 1305)

Εὐχαριστώντας ὅλους ποὺ μοῦ στείλανε Μ. Μ., εὐχαριστῶ ἰδιαίτερα τὴ Ματωμένη Δύση, Χαλικουτοπούλα γιὰ τὸ χαριτωμένο ἰδιάζον τετράδιό της, Γαλανὴ Σταυροφόραν, Μαυρούκαν (Κυπρίαν), Σανσελλώρ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπιθυμῶ ἕνα ὡραῖο c. p. Ρίτα, δέχεσθε ἀνταλλαγὴ c. p. ἢ Μ. Μ.; —*"Ονειρο τῆς Κύπρου, Βάλσαμο Παυσίπονο.*

(ΚΒ' — 1306)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο 'ΑΝΙΚΗΤΟΣ,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Τιβέριος Γράκχος: Εὐάγγελος Παρίσης, *Λάβαρον τοῦ 21:* Σπυρ. Ψυχογυιός, *Ρολάνδος ὁ Δυνατός:* Κ. Ράπτης, Ἀσσαράτ: Νικολόπουλος, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακίων: Βουρδουμπάκη, Κάστωρ: Πλάτων, Γριφοφτιάστης: Σωτηρόπουλος, Μικρὰ Μάγισσα: Λιαπάκη, Νέμος: Ἀλπαντάκης, Τρελλὸ Ναυτόπουλο: Περάκης, Λευτερωμένη Πατρίδα: Λέπας, Ροδοδάκτυλη Αὐγούλα: Κυριακίδου, Ἐρρῖκος: Ταρουδάκις. Ἱππότης τῆς Σελήνης: Κοκκινάκις, Δοξασμένο Σαραντάπορο: Κωνσταντινίδης, Ἀλλιέ: Μαμαλάκη, Κυματώδης Εὔριπος: Ευδίας, Δοξασμένο Κρητικοπουλο: Μηλιδάκης, Παιδὶ τοῦ Πολέμου: Κουκουριτάκης, Ἔγγονος τοῦ Κανάρη: Ματζηκυριακος, Λαβωμένος Κλέφτης: Καστρινογιάννης, Φαρέτρα: Σιγούρου, Χρυσοποίκιλτον Στέμμα: Σαπῆρας, Κρητικὸ Προσκοπάκι: Δανδαράκης, Πονεμένη Ψυχή: Ἀγάθος, Μελαχροινὴ Νεάνις: Κώτσου, Πληγωμένη Καρδιά: Μπίτσου, Μέμφις: Ἀλεξοῦ, Ψηλορείτης: Καπετανάκης, Ταγγό: Γ. Τσιρογιάννης, Νιόβη: Μεμαρίδου, Ἀκκίλας: Ν. Τσιρογιάννης.

Μεταβολαί: Παρητήθη τοῦ συλλόγου ὁ Κεραυνοβόλος Ἱππότης.

(ΚΒ' — 1307)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ: Βραβεῖον Α': Κόμης τῆς Φλάνδρας. Β'. Ὑπνοβάτης. Στοὺς λοιποὺς στέλλω ἀπὸ μίαν σειράν.

ΓΑΙΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(ΚΒ' — 1308)

ΓΑΙΕ ΓΡΑΚΧΕ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΙΠΠΕΑ, ΚΑΡΛΟΤΓΑ, ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, ΤΡΙΑΤΑΦΥΛΕΝΙΑ, ΑΦΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙ, ΑΡΧΗΓΕ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ, ΚΟΛΟΜΒΕ, ΦΛΟΚΚΕ *καὶ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα, σᾶς ζητῶ τὴν ὑποστήριξί σας στὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα.* — *ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ*

(ΚΒ' — 1309)

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΣΟΛΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

(ΚΒ' — 1310)

Ἰδανισμέ, Ἰνές, Ἀρχιδιάβολε, Ἄρατε, Τριανταφυλλένια, Κοκκινοσκουφίτσα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; *Τριφύλλι*

(ΚΒ' — 1111)

Ἀρχηγὲ τῆς Φυλῆς, Γάϊε Γράκχε, ἡ Διάπλασις μοῦδωσε δίκηο. Κάθε σχόλιο περιττό.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΒ' — 1312)

Ἱδρύθηκε Σύλλογος «ΦΡΕΔΟΣ ΔΥΡΜΠΑΝ». *Σκοποί:* 1) Διάδοσις Διαπλάσεως. 2) Πόλεμος ἐναντίον «Μαύρης Μάσκας». Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Δ/σις: Ζωχιὸν (Διὰ Ἰουλιανόν), Βασιλείου Μακεδόνος 1, Ἀθήνας.

Φρέδε, «Μυστηριώδεις Ἀνιχνευταί» καὶ λοιποὶ σύμμαχοι, γράψατε εἰς ἀνωτέρω Δ/σιν.

Ὁ Πρόεδρος ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

(Ἀρχαιρεσίαι προσεχῶς)

(ΚΒ' — 1313)

Ξεπροβάλλοντας στὸ Διαπλασιοσκὸ κοινό, τὸ χαιρετῶ φιλικά.

ΑΚΡΑΤΗΤΟ ΓΕΛΙΟ

(ΚΒ' — 1314)

Τιτάνια, ἂν σοῦ ζητοῦσα συγγνώμην θὰ μοῦ τὴν ἀρνιόσουνα; ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 1315)

Σύλλογοι «Ἀπόλλων» «Αὐτοκρατορία», «Ἀνίκητε» κ.τ.λ. νὰ χαίρεστε τοὺς σκοπούς σας. Κικῆ, Τριανταφυλλένια, ἀνταλάσσουμε Μ.Μ.; —*Ἀλίκη, Τζούλια*

(ΚΒ' — 1316)

Μυστηριώδη *Ἱππέα,* εἶσαι μικρὸς ἀκόμη διὰ νὰ ἀνακαλύψῃς ἕνα μέλός τῆς ΤΡΙΑΝΔΡΙΑΣ μας. Ἐπιμένεις; Πρόσεχε. Στοιχηματίζουμε καὶ συναντώμεθα, ἂν θέλεις, στὴ Διάπλαση.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α'. Περιόδου (1879-1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἑπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δράχ. 10,* ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 10,70* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ. 11,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος *δρ. 40* καὶ ραμμένος *δρ. 43.* Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. *1,* ὁ ἄρραφος καὶ *δρ. 2,70* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ. 3,*—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ Ἀθῆναι